

SÉRIE
KORUNOVAČNÍ
KLENOTY

KRÁLOVSKÝ život

melanie
summers

KRÁLOVSKÝ *život*

Copyright © 2017 Gretz Corp.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nicolle Knapová, 2024

Cover © Qamber Designs, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4791-7 (pdf)

SÉRIE
KORUNOVAČNÍ
KLENOTY

KRÁLOVSKÝ *život*

**melanie
summers**

přeložila Nicolle Knapová

Věnování

*Pro každou ženu, která bude tuto knihu číst,
a pro tu holčičku uvnitř každé z vás, která se během deštivých
dnů ráda strojila a tancovala na nohou svého táty.*

Doufám, že se smějete.

Doufám, že milujete.

*Doufám, že věříte v samy sebe,
protože jste dokonalé.*

Poznámka autorky

Milý čtenáři,

tuto knihu jsem napsala, protože jsem se potřebovala zasmát. Potřebovala jsem uniknout. Potřebovala jsem vzdychat štěstím.

Jednoho rána na Halloween (Halloween je jedním z mých nejoblíbenějších dnů v roce) mi zazvonil mobil a v momentu, kdy jsem zavěsila, se vše změnilo. Můj táta najednou bojoval s rakovinou plic v pokročilém stádiu, která již zasáhla i uzliny. Takovou zprávu nikdo slyšet nechce. Zpráva, která člověka totálně položí.

Čelila jsem velice reálné pravděpodobnosti, že přijdu o tátu. O člověka, který mě spolu s mamkou vychoval a který věděl, že mě má nechat být frustrovanou a nechat mě selhat (a někdy teda pořádně), a pak mi pomoci se sebrat, oprášit se a pokračovat dál. On je ten typ táty, jemuž mohu zavolat vždy, když mám těžký den nebo když je co oslavovat, i kdyby šlo jen o maličkost. Co bych dělala, kdybych s ním nemohla celé hodiny mluvit o ničem? S kým bych se smála nad absurditami života?

Je opravdu legrační, jak mozek funguje. Stačilo pár minut a byla jsem naprosto neschopna pokračovat v psaní knihy s velmi vážnou tematikou, na níž jsem dělala. Ale

mysl spisovatele se nemůže zastavit, musí tvořit. A tak se otevřely brány humoru a příběh Tessy a Artura začal proudit ven.

Psala jsem a psala. Někdy jsem se smála tak moc, až mě bolely tváře. A ve stejnou dobu táta bojoval ze všech sil. Na Velikonoční pondělí mi zavolał, a najednou bylo všechno zase v pořádku. Zcela se uzdravil a my dostali ten nejlepší dárek, a to v podobě více času, více telefonátů a více oslav.

Až budete tuto knihu číst, někteří z vás budou čelit svým vlastním krizím. Doufám, že váš příběh bude mít šťastný konec jako ten můj.

Mým největším přáním jakožto spisovatelky je, abych vás rozesmála. Abyste mohli uniknout a abyste mohli vzdychat štěstím tak jako já.

S láskou a vděčností

Melanie

1

Speciální poznámka prince Artura, vévody z Wellingbournu

Nerad vám to říkám, dámy, ale jestli jste někdy viděly hollywoodský film – nebo ještě hůř – televizní film o královské rodině, naservírovali vám pěkné hovadiny. Vím to z vlastní zkušenosti, protože jsem korunním princem Avónie. Nemluvím jen sám za sebe, ale i za své nejbližší přátele, kteří jsou také princové nebo vévodové z různých zemí celého světa.

Když jsme se o tom bavili, všichni jsme se shodli, že filmový a romantický knižní průmysl nám všem tím, jak nastavil nerealistická očekávání toho, co znamená randit a/ nebo se oženit se členem královské rodiny, příliš neprospěl.

Například, kdybychom se potkali na večírku a vy jste ztratily střevíček, můžu vám se stoprocentní jistotou říct, že nebudu chodit ode dveří ke dveřím a nebudu se snažit vám ho vrátit, bez ohledu na to, jak jste krásné. Za prvé je to bota, takže si můžete snadno zajít do obchodu pro pár dalších. Za druhé, pokud jste příliš hloupé na to, abyste si uvědomily, že máte jen jednu botu, tak nám to asi moc dlouho nevydrží. Možná bychom na to hupsli, kdyby se naskytla příležitost, ale to je asi tak všechno.

Pokud jste někdy měly za to, že vás budu zuřivě hledat s vaší smradlavou lodičkou naaranžovanou na polštáři, pak možná věříte i několika dalším hloupostem:

Například máte za to, že se budím za zvuků ptáků, kteří mi zpívají na okně, že mi snídani do postele donese služka, která má na sobě malý bílý čepeček (co to je vůbec za čepec?), pak se válím v přijímacím salónu a celé dopoledne si čtu knížky, zatímco moje sestra, princezna Arabella, hraje na harfu. Možná máte za to, že odpoledne trávím na lovu s houfem vévodů, pak si dám večeri složenou z osmi chodů s dámami v blyštivých šatech a rukavičkách po lokty, načez se uchýlím do knihovny kouřit doutníky a popíjet bourbon s dalšími aristokraty.

Pravdou je, že koruny máme zamčené v trezoru, že se služebnictvo neustále potuluje kolem (což mě mimochodem někdy vyděsí natolik, až mám pocit, že můj život je předělávka filmu *TO* od Stephena Kinga) a že se necháváme vozit v dlouhých limuzínách. V ostatních věcech se filmy ale naprosto mýlí.

Takhle vypadá můj typický den: budík mi zazvoní přesně v šest hodin každé ráno kromě neděle, kdy jsem schopný si pospat až do půl osmé (to mám teda štěstí). Pak se obléknu do sportovního a se šéfem ochranky Oliem absolvuji hodinový výcvik smíšených bojových umění, abych udržel své tělo ve špičkové princovské kondici. Osprchuju se a nasnídám se za kuchyňským pultem. O mém itineráři mě pak informuje můj hlavní poradce Vincent Hendriks, který z důvodů, o nichž nechci nic vědět, většinou smrdí jako plísňový sýr. Zbytek dne trávím buď na neuvěřitelně únavných setkáních, nebo navštěvuju pro mě příšerně depresivní místa, například dětské nemocnice. Když mám štěstí, večeřím sám a dám si pár piv, aby mi pomohla zapomenout na nažloutlé tváře těch statečných,

nemocných dětí. Nemám-li to štěstí, abych měl večer jen pro sebe, musím se svým nejlepším princovským úsměvem povečeřet s hostujícími hodnostáři a jejich červenajícími se manželkami. Mimochodem, u manželek jsem docela oblíbený. U manželů? To ani moc ne.

Kdyby svět řídily ženy (Což by asi mělo být – chci říct, podívejte se, jak rychle ty dámy, které řídí Island, dostaly před pár lety zemi z bankrotu? Ty se s tím nepáraly. Bankéře rychle zavřely do vězení a vytáhly ekonomiku zpět na vrchol – a BUM! Vše bylo jako předtím.)...

Každopádně, kdyby svět řídily ženy – zejména manželky, s nimiž večeřím, naše malé království by bylo v mezinárodním obchodě vůdčí silou. A já bych nebyl uprostřed té kalamity, která se na mě dnes snesla...

2

Dobří muži, telefonní budky & další věci, které již neexistují

Tessa

„Uff, debile!“ Auto uhání, zatímco se ze stažených okének rozlévá smích.

„Vy malí... smradi!“ zařvu na ně, ale tím je ještě víc rozesměju. Je mi jen dvacet osm, jenže pro ně jsem promočená stará škatule ve středním věku, a to, že jsem použila slovo „smrad“, jim to ještě potvrdilo. Jenže já nebudu nadávat. Jsou tu děti. Ach, já jsem řekla debil, co? Sakra.

Moje nové bílé džíny a oblíbené semišové boty jsou teď nasáklé vodou a od bláta.

Je to fakt už potřetí za poslední dva roky, co jsem se stala obětí „uličky hanby“, která se tu pořádá, no já nevím, odjakživa. Před autobusovým nádražím je propadlý chodník, a protože je nádraží chráněno skoro dvouapůlmetrovou zdí, nedá se nikam schovat. Po každém velkém dešti se zničehonic objeví pubertáci, aby si mohli z někoho vystřelit.

Abych byla upřímná, *je* to docela zábavné, pokud jste jedním z těch pubertáků zavřených v autě se svými kamarády. Stydím se říct, že jsem to jednou také udělala, a bylo to celkem vzrušující. Tím děsivým, vzrušujícím způsobem,

pojďme-udělat-něco-opravdu-škodolibého-to-nás-navěky-spojí. *Ach můj bože! Co když nás chytí?*

Ale pak, jakmile bylo po všem, jsem se ohlédla za naší obětí, která byla oblečená na večírek. Dokonce i balicí papír na přepychové stříbrné krabičce, kterou držela v ruce, byl mokrá. Totálně jsme jí zničili den, a to jen pro pár vteřin zábavy. Prosila jsem kamarády, aby se vrátili, abychom ji svezli. Jak se ale ukázalo, pubertáci nemají rádi, když jim někdo kazí zábavu, takže jsem pak měla o pár kamarádů méně. Ale na tom vlastně nezáleželo. Na to, že jsem vyvrženec, jsem si zvykla už dávno předtím, než přišla puberta.

Momentálně jsem na cestě do domu, kde jsem prožila dětství, na další obávanou rodinnou večeři. Protože jsem jediná holka z pěti dětí, vždycky jsem měla spoustu důvodů, proč jsem nezapadala. Neměla jsem penis, neměla jsem varlata, nezajímal mě fotbal. Věci se za ta léta zhoršily, jelikož se mí úžasní bratři posouvali kupředu, zatímco já jsem nedávno na kariérním žebříku klesla o pár příček dolů. V těchto dnech si mě mí bratři neúnavně dobírají, že jsem v rodině Sharpových nejtupější. Ha. Ha. Ha.

Zatímco autobus míří k Abbott Lane, scvrknu se z relativně sebevědomé, přiměřeně inteligentní ženy na neohrabanou, příšerně nejistou čtrnáctku. Příštích třiadvacet minut strávím v naději, že se autobus porouchá nebo že ho unesou teroristé (ale jen pokud Keanu Reeves nastoupí jako první), a dalších několik hodin si budu přát, abych si vymyslela dokonalou záminku a mohla tak dnešní večeři vynechat.

V minulých dvou letech jsem už použila hrozné menstruační křeče (vyzkoušené a osvědčené, zvláště když mi zvedne telefon táta), běsnící horečku, běsnící průjem – všechno běsnící je docela účinné, opravdu – hořící deadline v práci (čemuž nevěří), porouchaný autobus a zánět

průdušek (který je mnohem těžší zahrát, než si myslíte, když jste naprosto zdraví). Ale dnes se nedokážu přinutit lhát. Dnes slavíme dědečkovy pětasmdesáté narozeniny, které by oslavil, kdyby tu s námi ještě byl. A protože on byl jediný člověk v naší rodině, který věřil, že mám vůbec nějaký potenciál, dlužím mu, abych tu byla.

Stojím na mokré chodníku a zírám na dům svých rodičů s mišmašem tmavě zeleného obložení na vršku kdysi jednopodlažního cihlového domu. I když mám provlhlé a zmrzlé nohy, chvilku si užívám to ticho, než mě semele chaos a pach vaření, které na mě čekají. Začne slabě padat déšť, čímž mě nabádá, abych vešla dovnitř a měla to už za sebou. Jsou mnohem horší pohromy než rodinné večere. V tuto chvíli mě nenapadají, ale vím, že takové existují.

Doufajíc, že si mě při příchodu do dveří nikdo nevšimne, skoro zašeptám: „Ahoj všichni!“

Mámina hlava vykoukne úzkou chodbou z kuchyně. Máma má úžasný sluch. Zvládne dva rozhovory najednou, poslouchat spící miminko a ujišťovat se, že se nepřevaří brambory.

„Tesso! Tady jsi! Už jsem myslela, že se sem nikdy nedostaneš.“ Uhne mým neteřím, které jsou příliš zaměstnané tím, že nahánějí kočku s korunkou, než aby si mě všimly.

„Chudák pan Fousek. Mami, nenech je ho zase oblékat.“ Podám jí víno, které jsem přinesla pro „všechny“ (tím myslím pro sebe), a políbím ji na tvář.

„On jim dá vědět, až si nebude chtít hrát.“ Obejme mě a já ucítím tu známou vůni Chanelu No. 5.

Zasyčení a zakňučení mi říká, že máma měla o panu Fouskovi pravdu. Všechny tři holky se s křikem vrátí

chodbou, pak zabočí doprava a vyběhnou nahoru po schodech.

Mamka si mě prohlédne. „Zase tě na nádraží ohodili?“
„Jo.“

„Měla bys vážně přemýšlet o pořízení auta. Oni teď mají ty elektrické, takže nebudeš ničit planetu jako my ostatní.“

„Ano, už jsi to jednou zmiňovala.“

I když bych se ráda projížděla ve vlastním autě, tak si ho tak úplně nemůžu dovolit, což je informace, ze které se mi stahuje žaludek a nechávám si ji raději pro sebe. Takže místo toho používám veřejnou dopravu pod záminkou, že jsem se změnila ve skutečného ekologa. I když mi na naší planetě rozhodně záleží, fantazírují také o tom, jak tu jednoho dne zastavím v nablýskaném, sportovním autíčku, abych mohla zase odjet, až budu mít „rodinného krbu“ plné zuby.

To, co bych opravdu ráda udělala, je najít nějakého milého, stabilního, ekologicky uvědomělého muže, který mě odveze k rodičům v hybridu s vyhřívanými koženými sedáčkami. Jsem si jistá, že kdybych ho našla, moje „hodnota“ by se ztrojnásobila. Ale vzhledem k tomu, že najít jediného, spolehlivého a slušného člověka je v dnešní době stejně pravděpodobné jako najít telefonní budku, zůstanu navždy velmi svobodnou podnikatelkou, která si koupí drahou obuv (ve výprodeji), aniž by vyslechla stížnosti někoho, kdo později nechá zvednuté záchodové prkénko.

Ach, to znělo příšerně negativně. Víím, že tam venku *jsou* dobří muži, ale ti jsou pro *jiné* ženy. Pro mě ne. Jestli je v okruhu deseti mil nějaký prolhaný, podvádějící zmetek, najdu ho a zamiluju se do něj.

Moje neteř Poppy je první z dětí, které si mě všimly. Oči se jí rozzáří a křičí: „Tetička Tessa je tady!“

A tak začíná nápor dětí spěchajících pro sáčky Jelly Babies, o kterých vědí, že jsem přinesla.

Poppy seběhne dolů po schodech rovnou do mé náruče, aby mě pořádně objala. Pevně ji stisknu a lajdácky ji políbím na tvář, jen abych se pak mohla dívat, jak si ji zase utře. To mě vždycky rozesměje. Jsem jako taková ta tetička stará panna, až na to, že mi na bradě nevyrůstají chlupy z pihy – zatím. „Ach, stýskalo se mi po té mé hloupoučké neteři.“

Přikrčím se a lovím cosi v kapse svého kabátu. „Uvidíme, jestli pro tebe něco mám.“

Zazubí se a je plná očekávání.

„Aha, tady to je. Jedno balení Jelly Babies, nejlepších sladkostí na světě.“

Podám jí sáček.

„Děkuju, teto!“ Znovu mě obejmě, zatímco se za ní tvoří neorganizovaná řada dětí.

„Nemáš zač, zlato,“ zašeptám jí do ucha. „Nezapomeň, že jsi moje nejoblíbenější Poppy na celém světě.“

Poppy září, zatímco její malý bráška Clarke vběhne mezi nás.

Touto rutinou si procházím ještě šestkrát a pak jim říkám, co vždycky. „Nechte si je až po večeři, jinak se na mě vaše maminky budou hodně zlobit.“

Ve chvíli, kdy ta slova vypustím z úst, jsou už pryč. Nejspíš, aby se schovaly a ty bonbony snědly. Hodím svůj vlněný kabát na balancující hromadu bund na staré dřevěné lavici a zamířím do televizní místnosti pozdravit tátu a bratry.

Když nakouknu do pokoje, okamžitě mě oslní růžová blikající cedule „Sheepshagger Beer“, která se strašlivě bije s červeno-zeleným kostkovaným gaučem a pohovkou. Můj táta stojí za „barem“, což je ve skutečnosti jen televizní tác

s dvanácti pivy. Jeho pohled je přilepený k obří televizní obrazovce.

„Ahoj všichni.“ Můj hlas je přehlušen jejich pokřiky.

Fotbal je v podstatě jejich jedinou společnou vášní. No, ten a ještě pivo. Jo a dělání si ze mě legraci. Takže, když se nad tím zamyslím, myslím, že mají hodně společného. Táta si mě koutkem oka všimne a zamává mi s úsměvem na půl pusy. „Ahoj Tess... AAAHHHH!!!“

Jeho hlava se znovu stočí k obrazovce a vypadá to, že dostane mrtvici, protože někdo dal málem gól. Fotbalový zápas je vlastně tak trochu dar z nebes. Znamená zdržení hry v dalším kole „dobírejme si Tessu, protože nemá muže, skutečnou práci nebo chlapa, který má skutečnou práci“. Kam šla máma s tím vínem?

Najdu ji v kuchyni s mými dvěma švagrovými, Isou a Ninou. Jsou příliš zabrané do vzrušené diskuse o školních uniformách, než aby si mě vůbec všimly.

„Já vím!“ Nina, která začíná druhý trimestr, si strčí olivu do pusy a pak mluví dál. „Bylo mi řečeno, že už to letos neudělají, ale však víte, nikdy jim nemůžete věřit. Akorát na tom vydělávají.“

„To teda.“ Isina hlava se pohupuje tak rychle, že se bojím, že by jí mohla upadnout. Nebyla by to pro ni zas tak velká ztráta. Stejně má tendenci ji používat hlavně pro předvádění svých vlasů a make-upu. Ach, to bylo hnusné, že? Zajímalo by mě, jestli mi nezačíná PMS.

Moje mamka zaujme pozici u sporáku, její ruce kmitají, míchají, okořeňují a pečou večeři pro šestnáct lidí. „Tak co, Tesso, jak jde *blogování*?“ Zdůrazňuje slovo blogování, aby dokázala, že si konečně vzpomněla na název mé současné profese.

„Opravdu dobře, díky. Stálý nárůst předplatitelů, to je vždycky dobré.“

Zmateně se na mě podívá, a já vím, co přijde. „Pořád nechápu, *jak* takhle můžeš vydělávat peníze.“

„Jsou to, ehm, peníze většinou z reklam. Některé společnosti, pro které recenzuji, mi také platí poplatek za testování svých výrobků.“ Umyju si ruce a začnu krájet nakládané okurky, které se budou podávat s gulášem.

Máma přikývne. „Aha. Firmy ti platí za reklamu na tvých stránkách.“ Probíráme to pokaždé, ale mně to nevadí. Znamená to, že ji to zajímá.

„Ano, tak nějak. Za ty inzeráty dostávám nepřímo zaplacen. Platí Googlu. Google platí mně.“

„A *opravdu* máš dost lidí, kteří čtou tvůj blog, aby ti to zaplatilo účty?“

Musí vědět, že přeháním, jak dobře si vedu, ale na mou obranu, dělám to jen proto, že nechci, aby si dělali starosti. Dobře, taky proto, že bych umřela, kdyby se to dozvěděli mí bratři. „Ano.“ Vydělám si tolik, abych s nimi vystačila. Opravdové peníze. Ne bitcoiny, což bude její další otázka, tak jako vždycky.

„Opravdové peníze, nebo ty bitcoiny, o kterých pořád slychávám?“

„Opravdové peníze, mamí. Chodí na můj účet a tak.“

„To je dobře, protože Grace odvedle mi řekla, že ti lidé s bitcoiny krachují.“

„Á, opravdu? No, tak to jsem ráda, že jsem se rozhodla, aby mě platili v opravdových penězích.“

Zazvoní zvonek, který naznačuje, že dorazil Bram.

Na rozdíl ode mě má Bram rád, když mu všichni za všech okolností věnují plnou pozornost, jelikož se narodil jako prostřední ve smečce chlapců, což ho zjevně stále ovlivňuje.

„Haló? Kde jsou všichni?“ zařve. „Chci vám představit svou novou přítelkyni.“

„Další?“ Nina našpulí rty na Isu a spustí vlnu potřásání hlavou a koulení očí, zatímco se vydávají hledat Bramův úlovek dne.

Moje mamka si utře ruce do utěrky a zamíří směrem ke vchodovým dveřím. Využiji příležitosti, abych do sebe nalila zbytek vína a dolila si další sklenici, než se vydám přivítat jeho poslední úlovek.

Přesně v šest hodin usedáme k jídlu. Dospělí se vmáčknou k jídelnímu stolu, zatímco děti jsou u vratkého skládacího stolku, který vyplňuje vchod mezi televizí a jídelnou. V pozadí bliká televize, aby můj otec nepropásl zcela důležitý gól. Máma otevře okno, protože během pár minut tady bude příšerné dusno. Prosviští kolem švédského stolu, který hrdě vystavuje její pamětní talíř a sbírku hrnků královské rodiny, a když se chystá právě usednout do čela stolu, znovu vyskočí. „Málem jsem zapomněla na ty přepychové ubrousky!“

„Teď nevyšiluj, mami. Není to tak, že bychom hostili krále.“ Můj táta, který rád absolvuje večere skoro stejně rychle jako já, to říká vždy.

Máma nad poznámkou mávne rukou, spěchá zpátky do kuchyně a za chvíli se vrací s hromádkou tlustých papírových ubrousků s motivem jara. Co se týče tematických ubrousků, je šílená. Všichni žasnou nad tím, jak se mé matce podařilo dát opět dohromady tak krásnou hostinu. Předstírá, že pochvalu nepotřebuje, a pak začne zmatek. Noah, Isa a Nina nosí kolem stolu talíře a nakládají jídlo pro své děti. Můj bratr Lars si sedne na svůj hubený zadek a naloží si vlastní talíř, než na něj jeho těhotná žena vyštekne, aby vstal a pomohl jí. Vyskočí, jako by to pro něho byla novinka, že čtyři děti u dětského stolu jsou jeho.

Sedím naproti nové přítelkyni Irene, která je přesně taková, jakou jsem čekala. Mladá, hezká, objemné vlasy a ještě objemnější prsa. Finn, který spěšně popadl prázdnou židli vedle nové holky našeho bratra, se podívá do jejího hlubokého věčka pokaždé, když jí podá talíř, zatímco Bram, sedící po její druhé straně, udělá totéž, když mu vždy pak jídlo podá.

Táta se postaví, odkašle si a zvedne sklenici piva. „Dnes jsme se tu společně sešli, abychom oslavili život velmi výjimečného muže, kterému by dnes bylo pětasmadesát. Byl to sakra dobrý zahradník, laskavá duše a nejlepší tchán, jakého by si člověk mohl přát. Na dědu Setha.“

Všichni pozvedáme sklenice a připijíme si. Oči se mi zalijí slzami.

Po patnácti letech mi děda Seth pořád tolik chybí, že to občas bolí. Nastěhoval se k nám, když mi bylo šest, hned potom, co zemřela naše babička. On a já jsme se při každé příležitosti vyplížili na dvůr. Povídali jsme si, zatímco on pracoval na zahradě. No, vlastně já mluvila a on poslouchal. Byl to jediný člověk v naší rodině, který se ke mně choval jako k dospělému, už když jsem byla malá holka. Rozuměl mi tak jako nikdo. A od té chvíle, co jsme ho ztratili, zůstalo v mé duši prázdnno.

Moji bratři ho tolik nepotřebovali. Měli za to, že mě děda Seth upřednostňoval, což byla *naprostá* pravda. Všichni začali jíst, zatímco já si pohrávám s ubrouskem s obrázkem tulipánu a čekám, až mi z krku zmizí knedlík.

„Tak co, Tess, jak jde blogování?“ ptá se Noah, když už konečně sedí a vrší si vlastní talíř jídlem. *Tak a teď se do mě pusťte.*

„Tessa je bloggerka,“ řekne Bram Irene. „Bývala opravdovou reportérkou, dokud ji nevyhodili za to, že měla sex se svým šéfem.“

„Brame Devone Sharpe!“ vyprskne moje matka. „Shodli jsme se na tom, že o tom nebudeme mluvit.“

Můj obličej zrudne. „Nebyl to jen sex. Byly jsme spolu skoro rok.“

„Co je to sex, maminko?“ vypískne Poppy od stolku. „A proč ho teta se svým šéfem měla?“

Ise klesnou ramena a vrhne na Noaha pohled, který mu říká, aby z toho nějak vybruslil, jestli chce ještě někdy dostat nějaké ty-víš-co. (Tohle já vím s jistotou. Jednou mi řekla, že ho ovládá tím, že rozdává sex na základě systému odměny. On to samozřejmě neví a já si kčertu přeju, abych to nevěděla ani já.) Noah se vrhne do akce.

„Díky *moc*, Brame,“ zamumlá Noah. „Nic, zlato, je to jen vymyšlená věc, o které strýček Bram mluví. Jako ve filmech.“

Irene se na mě usměje. „Takže ty bloguješ?“

Mamka odpoví za mě. „Tessa je velká podnikatelka. Každý měsíc získává nové předplatitele.“ Její výraz říká: „Není to překvapivě dobré pro naši malou Tessu, od které jsme tak málo očekávali?“ Abych byla spravedlivá, jsem z rodiny ta nejméně působivá. Noah je stavební inženýr. Lars je profesorem astrofyziky, takže v našem domě, místo toho, abychom řekli, že někdo není ,zrovna raketový vědec, říkáme, že to není zrovna Lars. Finn dokončuje školu architektury a Bram je zubař. A já píšu blog.

„Jaký typ blogu píšeš?“ ptá se Irene.

„Provozují několik různých stránek. Fotografování, běhání, stránky o královské rodině...“

Moje mamka při zmínce o mém královském blogu ztuhne. Pro ni, obrovskou královskou fanynku, je hořkým zklamáním, že se její dcera stala otevřeně protikrálovskou. Ona je tak velká fanynka, že si myslím, že by byla radši, kdybych byla otevřenou polygamistkou.

Ireně se rozzáří oči. „Já královskou rodinu prostě *miluju*! Zvlášť prince Artura – mňam!“ Zahihňá se, pak na mě zírá a zjevně očekává, že s ní budu souhlasit v otázce korunního prince našeho národa.

„Ano, je velmi oblíbený.“ Usmívám se zdvořile.

Zalapá po dechu. „Zajímalo by mě, jestli tvůj blog sleduju.“

„Ne, pokud máš ráda královskou rodinu,“ zavtipkuje Lars.

Ona posmutní. Já zrudnu. „Je to méně fanouškovská stránka a více kritický pohled na nutnost mít v dnešní době monarchii.“

„Tessa chce vystrnadit celou partu,“ řekne Finn Ireniným nadrům. „Setněte jim hlavy!“ zazní hlas mého synovce Joshe. Nebo je to Geoffrey? Nedokážu je od sebe rozeznat, ale opravdu to není moje chyba. Jsou to dvojčata a nikdy se nepřestanou hýbat na tak dlouho, abych si je pořádně prohlédla.

„Já nechci, aby byl někdo popraven...“

Irene na mě teď zírá, jako bych jí právě řekla, že má ošklivé miminko. Bram mi skočí do řeči a řekne jejímu poprsí, že chci vidět, jak královská rodina všechno předá lidu a pro jednu si její členové seženou poctivou práci, místo toho, aby okrádali prostý lid Avónie, jak to dělají už po staletí.

Zatímco její poprsí chová k tomuto tématu neutrální postoj, jejich majitelka – a já říkám majitelka, protože jsem si celkem jistá, že za ně zaplatila majlant – ho očividně nemá. Ale tohle se dalo čekat – její vztek, ne ta umělá prsa. Je to polarizující téma, a kdybych se nedokázala vypořádat s negativními reakcemi lidí, neměla bych o tom co blogovat. Jestli je jedna věc, kterou jsem se naučila, vyrůstající se čtyřmi bratry, tak je to to, jak bojovat a jak se nenechat

kritikou otrávit. To byly asi dvě věci. Ještě že neprovozují stránku o matematice.

Sáhnu po láhvi vína, ale když ji zvednu, srdce mi spadne až do žaludku, když zjistím, že už je prázdná. „Osobně proti královské rodině nic nemám. Je to spíše politická a filozofická otázka.“

„Když to není osobní, proč jsi je minulý týden nazvala ,smečkou od malička nepoctivých, urozených pijavic?‘“ Nina našpulí rty a položí si ruce na břicho.

„Aha, takže jsi četla mou tvorbu.“ Nemůžu si pomoci, ale lichotí mi to, i když vím, že když si to přečetla, nejspíš Larsovi zavolala do práce a deset minut si stěžovala, jak hrozná lidská bytost jeho sestra je.

„To by bylo těžko přehlédnutelné,“ říká Finn s pusou plnou mrkve. „Ta věta má víc než padesát tisíc retweetů.“

Noah se málem zalkne pivem. „Padesát tisíc retweetů? To není špatné, Tess.“

„Co je to sakra retweet?“ zeptá se táta.

„Opravdu věříš všem těm hrozným věcem o naší královské rodině? Nebo to říkáš jen proto, abys upoutala pozornost?“ zeptá se Isa.

„Co...“

„Ne *pozornost*, Iso. Předplatitele,“ říká Noah. Provinilý výraz v jeho tváři mi říká, že si to jasně řekli za mými zády, pravděpodobně při mnoha příležitostech.

„Teto Tesso,“ moje neteř Tabitha stojí přímo za mnou a její horký dech mi jde přímo do ucha, „máma s tátou říkali, že není hezké říkat o druhých sprostý věci, tak proč je v pořádku, když to děláš ty?“

„Ehm, no, je to prostě tak, že lidé, o kterých píšu, to nebudou číst, takže to není úplně to samé...“ Celá moje hlava je rozpalená studem. Mrknu na Isu, která na mě samolibě pozvedne obočí.

„Takže je v pořádku říkat špatné věci, když se to lidé, o kterých mluvíte, nedozvědí?“ ptá se Tabitha.

„Ne, ani ne...“ Ach blázínku, ten pohled, který na mě vrháš, mě nutí sklouznout ze židle a schovat se pod stůl, ale nějak si myslím, že pocit viny by mě tam našel. „Je to velmi složité, Tabby. Lidé, o kterých píšu, dělají rozhodnutí, která ovlivňují celou naši zemi, a já pevně věřím, že dělají špatnou věc. Když se k tomu nikdo nevyjádří, nic se nezmění.“

Nakloní hlavu jako zmatený pes. Bože, ta je roztomilá. „Ale když si nikdy nepřečtou, co o nich říkáš, jak poznají, že se musí změnit?“

A chytrá. Je fakt zatraceně chytrá. Přechytračila mě holka ve svetru s Hello Kitty. „Věc se má tak... no, někdy, v politice... potřebuješ hodně lidí, aby vyvíjeli nátlak na naše zákonodárce, aby... aby...“

„Ha ha! Ta ti to dala, Tess!“ zasměje se Bram.

„Aby co?“ Najednou si uvědomím, že kromě zvuku z televize celý pokoj ztichl a všichni čekají na vysvětlení, které nejsem ochotna podat.

„Jsi velmi moudrá mladá dáma. Budu se muset nad tvými otázkami dlouho a usilovně zamyslet. Prozatím mi dovol říct, že tví rodiče mají pravdu. Neměli bychom říkat špatné věci o druhých.“

„Mami, Josh rozlil mléko po celém koberci!“ *Ach díky-bohu!*

„Do prdele.“ Můj táta, kterému na koberci vůbec nezáleželo, reaguje na to, že právě skóroval protihráč.

„Dávej si před dětmi pozor na pusy!“ Mamka spěchá do kuchyně pro potřebné zásoby.

„Děda řekl ,do prdele!“

„Geoffrey, stačilo!“

„Já to zvládnu, mami. Uklidím to.“

„To je v pořádku, zlato. Jez, dokud je to teplé.“
„Mamiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, Poppy se mi zase pošklebuje!“
„Poppy, co jsem ti říkala o pošklebování?“
„Řekl, že můj zadek je cítit jako hovínka!“
„No, smrdí jako hovínka!“
„Potřebuješ se vykakat, zlato?“
„Ne!“
„O prdech nebo hovínkách se u stolu nemluví!“
„Moment, co je to retweet, Finne?“ Táta na mě míří vidličkou s hovězím. „A co je důležitější, vydělává na nich nějaké peníze?“
„Ne, ale...“ začnu, ale táta mě přeruší.
„Neplatí ti bitcoinama, že ne?“

3

Kopanec do korunovačních klenotů

Artur

Můj otec, Jeho Jasnost král Avónie neboli Winston, jak mu říká babička, je momentálně na dvouměsíční diplomatické cestě po jihovýchodní Asii. Samozřejmě je to v momentě, kdy se to všechno sesypalo. Nejenže je panující monarcha pryč, ale tohle je *jedinkrát* v tomhle měsíci, kdy jsem měl mít celý večer jen pro sebe. Měl jsem v plánu ho strávit nepříliš sám s vévodkyní z Funvillu, která mě nechá zahrát prvních devět jamek, kdykoliv je ve městě, což není sakra moc často.

Pochází ze Skotska a její otec vlastní po Evropě polovinu golfových hřišť. Je jednou z mála žen, kterou zajímá jen nemravné rozptýlení, místo aby doufala, že nakonec bude nosit stejnou korunu jako já. Vzhledem k tomu, že už má svůj vlastní zámek, nemá o ten můj zájem (ten její je trochu větší a ta skutečnost, že to mohu připustit, by měla naznačovat, že nemám potřebu si nic kompenzovat, mrk, mrk).

Namísto toho, abych dorazil do jejího hotelu, což mám právě teď udělat, řeším to, co by mohlo vyústit v konečnou krizi, která sestřelí téměř osmisetletou vládu naší rodiny. Ukázalo se, že náš nový premiér proti nám tajně kuje pikle. To, že mu můj otec loni na podzim v podstatě předal vládu,

se nám chystá oplatit tím, že nám věnuje staré dobré ‚referendum o zbavení se královské rodiny‘.

No, děkuji ti, Jacku Janssene. Hajzle.

Povzdechnu si a toužebně zírám na brnění, které stojí na stráži u dveří mé kanceláře. Co se stalo s časy, kdy princ mohl říct: ‚Setněte jim hlavy!‘ a ono by se tak stalo?

Byl jsem už přes hodinu na schůzce s Damienem Petersem, otcovým vrchním poradcem a vládním styčným důstojníkem, a s panem Plíšňovým sýrem. Postavil jsem se za svůj starožitný dubový stůl, takže ten smrad duší jen Damiena, který sedí vedle Vincenta (ale Damiena moc nelitujete, je to naprostý blbec). Podívám se z okna své pracovny na město za řekou, kde čeká moje zlobivá vévodkyně. Najednou jsou mi ty kalhoty nějak těsné. Je čas převzít kontrolu nad touto schůzkou.

Zvednu ruku a přeruším Vincenta, který opakuje, jak je šokován. „Dobrá, když pomineme fakt, že premiér je v podstatě prolhaný zmetek, co s tím můžeme dělat? Vyzve-li k referendu, nemůžeme ho tak úplně zastavit. Těmto hlasováním jsme čelili již dříve, a přesto nás lidé ještě nevystřnadili.“

„Bohužel s touto slabou ekonomikou, vysokou mírou nezaměstnanosti a nedávnou... situací tvého otce... ohledně daní...“ Vincent se odmlčí a dvakrát si odkašle, což dělá vždycky, když se na mě chystá vrhnout atomovou bombu, „... průzkumy ukazují, že dvaasedmdesát procent obyvatel bude hlasovat pro rozpuštění monarchie.“

No, není to kopanec do klenotů?

Damien si odkašle. „V poslední době se v médiích neobjevil žádný ohlas, ani ten špatný, Vaše Výsosti. Lidé se cítí poněkud odříznuti. Obávám se, že přístup ke komunikaci rodiny k veřejnosti nedopadl dobře, zvláště když královská rodina na druhé straně oceánu neustále poskytuje rozhovory a fotografuje...“

„Jsou mnohem sdílnější. Will, Kate, Harry, vlastně všichni členové královské rodiny.“ Vincent na mě vrhne pohled, který je jaksi omluvný a zároveň obviňující.

Ach bože. Pokud ještě jednou uslyším o panu a paní Dokonalých a jejich dokonalých rozkošných miminkách, budu zvracet. „Silně pochybuji, že publikování fotek mého ovocného talíře po ránu něco změní. Všichni víme, že popularita přibývá a ubývá každých pár let. Můžeme to napravit.“ Slova mi v ústech připadají jako písek. Nemám ani potuchy, jak to napravit. S jistotou ale *vím*, že pokud právě teď nenajdu tu správnou kombinaci nadějných frází, nikdy tyhle dva nedostanu ze své pracovny a dost dobře dnes večer mohu zapomenout na to, co jsem měl v plánu.

Damien se posune na židli – stranou od Vincenta. „Potřebujeme lid získat zpět, a to v krátké době. Pokud je Janssen skutečně vyzve k referendu, budeme mít jen pár týdnů na to, abychom přesvědčili stále našťavanější, finančně napjatou veřejnost, že pro vás má vůbec nějaké využití.“

No, děkuji, Pane Zřejmý. Jako bych to už nevěděl. Mysli, Arture, myslí. Postavím se a přejdu přes pracovnu ke stěně s okny. Dívám se na světla města, jak blikají proti tmavnoucí obloze. Město kritiků, které čeká, až mě sesadí z trůnu dřív, než si na něj vůbec sednu.

„Kritikové.“ Lusknu prsty a otočím se na oba muže. „Kdo je můj největší kritik?“

„Co to s tím má...“

Zvednu jednu ruku. „Nejhorší z nejhorších. Kdo mě nesnáší úplně nejvíc?“

Vincent a Damien se na sebe podívají a naráz řeknou: „Tessa Sharpová.“

„Vážně? Nikdy jsem o ní neslyšel. Co má za problém?“

„Bloggerka. Monarchii opravdu nesnáší.“

„Obvyklé důvody? Daně, patriarchální společnost, bla, bla, bla?“ Vincent vyndá telefon. O chvíli později řekne: „Tady to je. Minulý týden nazvala královskou rodinu ‚smečkou nepoctivých, urozených pijavic.‘“ *Aha, takže máme co do činění s nějakou zahořklou starou škeblí.*

„Auvajs. Tak to je už moc. Kolik má followerů?“

„Momentálně má nejširší dosah ze všech protikrálovských webových stránek,“ řekne Vincent.

„Zdaleka.“ Damien vždy potřebuje mít poslední slovo, bez ohledu na to, jak triviální je. Já vám říkal, že je to kretén.

„Zdá se, že obzvláště ráda kritizuje vás, Vaše Výsosti.“ Vincent znovu pozvedne svůj iPad. „Princ Artur je z té bandy nejhorší. Směšné přerostlé dítě, které tráví dny lenošením a noci tráví opíjením se za peníze nás všech. Dovedu si ho představit za pár let, s korunou vychýlenou na stranu na jeho opilecké hlavě, s nohou přehozenou přes opěradlo trůnu, zhrouceného jako nedůtklivého pubertáka, který nemá ani tušení, jak vládnout této zemi.“

„Lenoš? No, jestli je něco, co jsem v životě nedělal, tak je to lenošení.“ Při té narážce se mi zježí chlupy. Dojdu k Vincentovi, zacpu si nos a podívám se mu přes rameno na obrazovku. Z ní se na mě usmívá obrázek půvabné malé blondýnky. Ty dlouhé vlny, které jí padají na ramena, neříkají „zahořklá stará škeble“. Na lesklých růžových rtech je napsáno „připravena“, což je upřímně řečeno moje cílové publikum. „Bude dokonalá.“

Oba muži se zatváří zmateně. „Pane?“

Jdu zpátky k oknu a nasávám vzduch, který nepáchne jako nohy. „Nepotřebujeme přesvědčovat celou zemi. To by byl nesplnitelný úkol, zejména bude-li v brzké době vyhlášeno referendum. Musíme přesvědčit opravdu jen jednoho kritika. Toho nejtvrdšího.“

S důvěrou se usmívám a doufám, že tím toto setkání skončí. „Přivedu ji mezi nás, ukážu jí svou nejlepší stránku a přiměju ji, aby se starala o naši publicitu.“

„Nerozumím.“

Teď už ale opravdu přemýšlím za pochodu. Vévodkyně, jsem na cestě! „Já tedy pozvu tuhle slečnu Harpy...“

„Sharpovou.“

„To je jedno, do paláce... na dva měsíce, a během té doby ji přesvědčím o nezbytnosti královské rodiny.“

„Nemůžete pozvat neschváleného člena tisku, aby *bydlel* v paláci.“

„Jistě že mohu. Mám dovoleno mít tady hosty.“

„Ale ne bulvární novinářku.“

„Ona není novinářka. Sám jsi mi to řekl. Je to blogerka.“

„Je to příliš riskantní, Vaše Výsosti. Je mi líto, ale ne. Tohle vám nemůžeme dovolit.“ Damien zavrtí hlavou, jako by bylo o celé věci rozhodnuto.

„Zdá se, že zapomínáte, v čím domě stojíte. Tohle je rod Langdonů. Jsem vévoda z Wellingbournu a jednoho dne budu vládcem Avónie. Tohle je moje rozhodnutí.“

„Váš otec se bude vztekat.“ Vincentův tón je pevný.

„A kdy se nevzteká?“ pokrčím rameny.

„Mohl byste zoufale selhat,“ zvolá znovu Damien.

„Nebo bych mohl senzačně vyhrát.“ A zažít velkolepý orgasmus, protože oba si teď sbírají své věci.

Vincent tomu dá poslední šanci. „Pane, jestli mohu navrhnout, nebudeme jednat, dokud si nepromluvíme s vaším otcem.“

„Něco vám řeknu. Dejte mi noc na rozmyšlenou. Uvidím, jestli ho zastihnu.“ Nebudu se obtěžovat, ale to bude v pohodě, opravdu.

Co se to říká, že je lepší – prosit o odpuštění než žádat o svolení?

4

Šokující zvrat událostí

Tessa

Je pondělí devět hodin ráno. Stojím v kuchyni vedle své nejlepší kamarádky Nikki, která je zároveň kameramankou všech mých videí. Ne proto, že by byla opravdu technicky nadaná, ale proto, že je kadeřnice, takže má v pondělí volno a platím jí jen sladkým pečivem. Obě tiše zíráme na nejnovější zařízení, které testuji pro své běžecké stránky. Jmenuje se Shock Jogger. Je to tenký pásek vybavený bluetooth, který nosíte kolem svých žeber.

„Rozhodně to vypadá celkem neškodně, že?“ Nikki si usrkne čaje.

Zvednu přístroj z pultu. „To se ti lehko řekne. Budeš pracovat s foťákem. Já budu ta, která dostane pecku, jestli zpomalím.“

Nakloní hlavu, tenthle týden má ve vlasech fialové pruhy. „Vsadím se, že to nebude bolet.“

„Pochybuji, že mi to bude připadat jako jemné pohlázení.“ Zvednu brožurku a znovu jí listuji. „Dostanete do těla dvacet voltů jako připomínku, abyste udrželi tempo po celou dobu běhu, čímž eliminujete přestávky, které celkově zpomalují váš pokrok.“

„Dvacet voltů? Kolik to vůbec je?“

„To fakt netuším,“ řeknu.

„Hmm.“

„Hmm.“ Ani jedna z nás nespustí ze zařízení oči.

„Jednou jsem četla, že nějaká žena dostala takovou pecku, že jí vypadaly všechny vlasy.“

„To nemůže být pravda.“ Kroutím hlavou. „Nebo snad jo?“

„O tom fakt pochybuju. Bylo to na obálce *Weekly World News*.“

„Pak je to tedy rozhodně lež.“

„I když s tím mužem, co porodil dítě, měli pravdu.“ Nikki si vezme kousek sýrové tyčinky. „Kolik ti platí za jeho recenzi?“

„Tři stovky.“

„Kolik stojí ty boty od Bench?“

„Sto devadesát pět v letním výprodeji.“

„Ještě ti něco zbyde.“

„Mohla bych si koupit tu šálu.“ Když tu věcičku zvedám, zhluboka se nadechnu. „Tak jo, jdeme na to.“

Nikki zvedne foťák a namíří ho na mě. Usmívám se do objektivu.

„Ahoj všichni. Dnes budeme na Smart Runneru testovat Shock Jogger od Wellbits.“ Držím ho před objektivem. „Tahle malá věcička slibuje, že za necelých dvanáct použití zlepší vaši výdrž a rychlost běhu téměř o dvacet procent tím, že vám jemně připomene, kdy zrychlit tempo.“

Poté, co natočíme úvodní video, vyrazíme s Nikki ven, abychom tu věcičku vyzkoušely. Běžím a ona jede ve svém malém Citroënu pomalu vedle mě. Kamera je zaháknutá na dveřích u řidiče se staženým okénkem, aby nemusela spustit oči ze silnice.

„Slunce svítí, ptáci zpívají a na běhání je překrásný, téměř jarní den! Uvidíme, jestli Shock Jogger dokáže to, co slibuje.“ Zazubím se do kamery a předstírám, že ve